

Տէրն՝ կամիս կատարեալ լինել, ե՛րթ զոր ինչ ունիս վաճառեա՛ եւ տո՛ւր աղքատաց եւ ա՛ն զխաչն չարչարանաց եւ ե՛կ զհետ իմ: Եւ դարձաւ մեծատունն խոժոռեալ, զի ունէր ինչս բազումս: Եւ ասէ ցաշակերտսն. Տեսէք զի՛նչ դժուարագոյն է յուսացելոց յինչս. դիւրին է մալխոյ ընդ ծակ ասղան անցանել քան մեծատան յարքայութիւն Աստուծոյ մտանել: Եւ աշակերտքն ասեն. Արդ ո՞ կարիցէ ապրիլ: Պատասխանէ Տէրն. Անհնարինքն մարդկանէ հնարաւորք են Աստուծոյ. ամենեցուն այդ անկար է, բայց որոց տուեալ է ի Հօրէ իմմէ:

Տեսէ՛ք, սիրելի, զայս ձեզ գրեմ, զի թէ վերաւորեցայք՝ սփոփես՛լիք Տեառն բանիւ. զի թէ խոցեցայք՝ մխիթարես՛ջիք բանիւն Աստուծոյ. զի թէ կոծիք՝ մի՛ յուսահատիք. զի թէ կսկծայք՝ մի՛ նեղասրտիք վերայ հասեալ փորձութեանցդ, զոր եւ մեք յոյժ ափսոսամք եւ խիստ դառնանամք զյիշումն ուտոյն այնմ որ ի ծառոյդ գօսացեալ կտրեալ անկաւարտաքս: Երանելի էիք՝ զի թէ Ուշիւ եւ Աւետարանաւ ի հող զնա թաղէիք. խնկելի էր նա թէ Հաւատ ունելով հողի խաղաղութեան՝ ասելով ժողովրդեանն առ Քրիստոս զնա ուղարկէիք. տօնելի էիք դուք զի չափաւոր արտասուօք եւ սաղմոսերգութեամբ, Աստուած իմ զսա հանգո՛ կարգալով առ Արարիչն իւր զնա ճանապարհորդէիք. փառք էր ձեզ՝ գոհութեամբ զՓառս ի բարձունս երգելով զգիր հանգստեան նորա օրհնէիք. յիշատակելի էր առ յիշատակ փրկագործութեան Քրիստոսի՝ խորհրդոյ մարմնոյ եւ արեան կցորդութեան նորա՝ ի փառս արքայութեան զնա յուսալ մաղթելով մնայիք:

Ո՞ւր էր օրն այն գոհացութեան ասել ցհայրդ թէ Գլուխ քո ողջ լիցի, եւ առ եղբայրն թէ Կեանքն եւ ժամանակն քեզ: Ո՞ւր էր պահն այն ըստ պատահման